

Biserica și educația

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Ne-am arătat _____ în mijlocul vostru ca o _____ ce-și crește cu drag copiii. Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de _____ ne ajunseserăți.”
(1 Tesaloniceni 2:7,8)

Încă din timpurile cele mai îndepărtate în care credincioșii s-au adunat să se închine lui Dumnezeu, în sinagogi, în case și în biserici, Biblia prezintă oameni care, prin studiul Scripturilor și prin închinare, caută să-L cunoască pe Dumnezeu și să înțeleagă voia Sa pentru viața lor. Biblia ne descoperă în mod repetat că biserica este un loc în care ar trebui să fie discuții serioase și relevante și în care oamenii să poată crește în cunoașterea lui Dumnezeu și a voii Sale pentru viața lor.

Uneori, ne este teamă să punem întrebări. Totuși, în Biblie găsim deseori întrebări folosite pentru a-i aduce pe oameni la o înțelegere mai clară despre Dumnezeu. În același fel sunt folosite în Biblie povestirile, pentru a le crea oamenilor ocazii de a-și regândi angajamentele. Domnul Isus a folosit în mod deosebit acest tip de educație cu ucenicii și urmașii Săi.

Ca loc pentru educație, biserica trebuie să ofere spațiul potrivit pentru un dialog autentic. Când eram elevi, ni se spunea că, la întrebarea: „Ce părere ai?”, nu există răspuns greșit. Fiecare își spunea părerea care, ulterior, putea fi corectată printr-o înțelegere mai bună. În același fel, trebuie să asigurăm în biserică un mediu sigur pentru ca fiecare om să crească în har și în înțelegerea lui Dumnezeu și a planului Său pentru viața sa.

28 noiembrie – Ziua prevenirii violenței

28 noiembrie – 5 decembrie – Săptămâna de Rugăciune

Se povestește despre un rabin care, uitându-se la ochii somnoroși ai băieților care se aflau în clasa lui, a întreat:

– Dragii mei, cum știm când se sfârșește noaptea și începe ziua?

Mai mulți elevi au ridicat prudent mâna.

– Domnule învățător, a întreat unul dintre ei, este ca atunci când poți să spui care este diferența dintre un smochin și un măslin?

– Nu!

– Domnule, este ca atunci când poți să spui care este diferența dintre o oaie și o capră? a încercat altul un răspuns.

După ce a ascultat o mulțime de răspunsuri, învățătorul a spus:

– Dragii mei, știm că noaptea s-a sfârșit și ziua a început când ne uităm la fața unui om pe care nu l-am mai văzut niciodată înainte și-l recunoaștem ca pe un frate sau o soră. Până în acel moment este încă noapte, indiferent cât de strălucitoare ar fi ziua.

1. Ce idee a subliniat Isus prin relatarea următoare? Ce trebuie să cuprindă adevărata educație creștină?

Luca 10:30-37 _____

Ca adventiști de ziua a șaptea am fost binecuvântați cu lumină și adevăruri din belșug (starea morților, Sabatul, 1844 și judecata, marea luptă ș.a.), pe care majoritatea lumii creștine nu le înțelege încă. Și totuși, oricât de importante ar fi aceste adevăruri, ce bine ne-ar aduce dacă nu suntem buni cu oamenii, dacă avem idei preconcepute față de alții și dacă permitem ca prejudecățile sociale din mediul nostru să ne facă să-i tratăm pe alții ca inferiori? Adevărata educație creștină trebuie să ne determine să ne ridicăm deasupra acestor slăbiciuni și rele omenești și să-i vedem pe alții așa cum îi vede Hristos – oameni pentru care El a murit, ale căror păcate le-a purtat pe cruce și pentru care a plătit un preț infinit. Dacă înălțăm jertfa Sa așa cum ar trebui, atunci vom vedea însemnătatea și valoarea fiecărui om și, ideal ar fi, să-l tratăm pe fiecare așa cum merită, potrivit cu valoarea dată de Dumnezeu. Educația creștină trebuie să includă învățătura aceasta, altfel nu este demnă să se numească „creștină”.

Ce prejudecăți îți transmit cultura și societatea, în mod subtil ori chiar deschis, deasupra cărora tu, în calitate de creștin, trebuie să te ridici?

Oriunde privim, se pare că planeta noastră că se întoarce împotriva ei însăși, oferind întuneric în loc de lumină. Totuși, întunericul este parcă și mai „acasă” când ne gândim la experiențele noastre în această lume dificilă și plină de probleme. Căci și noi înțelegem ororile pe care ni le aduce viața aceasta când ne luptăm cu boala, când avem de-a face cu pierderea celor dragi, când vedem familii căzând pradă despărțirii și divorțului, când ne luptăm să înțelegem lucrurile rele din societatea noastră.

Și totuși, pe fondul acestei priveriști de decădere morală și întuneric spiritual, în toiul acestei zarve din interior și din exterior, auzim cuvintele lui Isus.

2. Ce a spus El în Predica de pe Munte? Cum trebuie să trăim? Cum afectează ceea ce facem noi modul în care ceilalți îl văd pe Dumnezeu?

Matei 5:14-16

Cum au înțeles oare oamenii care formau audiența lui Isus cuvintele Sale, în timp ce stăteau în acea zi lângă Marea Galileei, sub soarele fierbinte? Aceia care au auzit cuvintele Lui știau multe despre lumină și întuneric. Cu siguranță existența lor cuprindea mult întuneric de care să se teamă. Ei trăiau sub ocupația romană, într-o societate militarizată în care romanii erau peste tot, amintindu-le maselor de oameni de pe coasta dealului că oricine insista să creze probleme avea să-și găsească rapid drumul spre torturi și spre o moarte fără veșminte pe o cruce romană.

Și totuși, iată-L pe Isus, chemându-i să fie o lumină. Să fie milostivi. Cu inimă curată. Împăciuitori. Prin urmare, educația creștină trebuie să includă și învățăturile prin care oamenii pot fi lumini în lume, pot fi în stare să facă alegeri care le vor descoperi altora realitatea existenței și a bunătății lui Dumnezeu.

Cum putem să le arătăm oamenilor că Dumnezeu există și că El este bun?

Dacă biserica își înțelege misiunea de a fi o forță pentru educația creștină, este necesar să se bazeze pe modelul lăsat de Domnul Isus. El a chemat ucenici și i-a pregătit să facă misiune, mergând cu ei. Le-a oferit ocazii de a se implica în viața oamenilor pe care trebuiau să-i iubească și să aibă grijă de ei. Și le-a arătat zilnic cum ar putea fi lumea dacă oamenii s-ar trata unii pe alții ca frați și surori.

3. Care este mesajul lui Hristos pentru noi toți, ca urmași ai Săii?

Luca 4:18-23

Timp de trei ani, ucenicii au privit cum Isus, Învățătorul lor, trăia idealurile Împărăției pe care le vestise în prima Sa predică, în sinagoga din Nazaret. Iertarea, harul și dragostea au mers mână-n mână cu singurătatea, devotamentul și greutățile. Dacă urma să fie învățată o lecție, aceea ar fi fost că ucenicia nu poate fi tratată cu superficialitate. Ești ucenic pe viață, nu doar pentru o zi.

„Însărcinarea pe care Mântuitorul le-a dat-o ucenicilor... îi cuprinde pe toți cei care vor crede în Hristos până la sfârșitul timpului. ... Însărcinarea de a predica Evanghelia le este dată tuturor acelorora care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă să fie conlucrători cu Hristos.”
– Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 882

Astăzi, ca ucenici ai lui Isus, trebuie să ne asigurăm că El este întotdeauna înălțat în cadrul părtășiei și închinării noastre. Este bine să ne amintim că El a pus bazele uceniciei. Deși rabinii din zilele Lui îi atrăgeau pe adepții lor, Isus i-a chemat pe oameni, bărbați și femei, să-L urmeze. Niciodată nu și-ar fi putut imagina rabinii o chemare atât de radicală care să sugereze ideea că a fi cu Isus era mai important decât toate poruncile lor.

Și, ca ucenici ai lui Isus, noi nu doar că avem respect pentru toată lumea, dar vom și lucra pentru a ne asigura că biserica este acel loc în care toți oamenii pot să crească și să se dezvolte. Așadar, educația creștină trebuie să includă această latură a misiunii, a scopului, ca să facem, în sfera noastră de acțiune, ce ne cheamă Isus să facem: să călcăm pe urmele Lui în ce privește slujirea celor în nevoie și să le spunem și lor vestea bună a Evangheliei.

Se spune că Albert Einstein, adesea considerat a fi părintele fizicii moderne, ar fi spus: „Cel mai important lucru este să nu încetezi nicio clipă să te întreb. Curiozitatea există pentru un motiv. Nu putem decât să fim copleșiți când contemplăm misterele veșniciei, ale vieții, ale minunatei structuri a realității. E suficient dacă cineva încearcă numai să înțeleagă o fărâmə din acest mister în fiecare zi. Să nu-ți pierzi niciodată sfânta curiozitate!”

Deși știința modernă ne-a arătat o complexitate incredibilă la fiecare nivel al vieții, în lumea noastră există încă destule necunoscute. Și dacă așa stau lucrurile în lumea fizică, cu cât mai complexă este lumea spirituală!

4. Cum trebuie să fie căutarea noastră după adevăr?

Ieremia 29:13 _____

Matei 7:7 _____

Faptele 17:26,27 _____

Psalmii 25:5 _____

Ioan 16:13; 17:17 _____

Biblia este plină de istorii despre oameni curioși care seamănă cu noi: bărbați și femei care au întrebări, temeri, speranțe și bucurii, care caută adevărul în felul lor și răspunsuri la întrebările cele mai dificile ale vieții.

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (Eclesiastul 3:11). Unii traduc ebraicul *‘olam* cu „veșnicie”, alții, cu „un simțământ al trecutului și al viitorului”. Așadar, Dumnezeu a pus în inima și în mintea omului un simțământ al trecutului și al viitorului, al veșniciei însăși. Deci noi suntem în stare să ne gândim la așa-numitele „mari întrebări” despre viață și despre existența noastră în general.

Aici, Scripturile au un rol principal. Cine suntem noi? De ce suntem aici? Cum ar trebui să trăim? Ce se întâmplă când murim? De ce există răul și suferința? Sunt întrebări pe care și le-au pus dintotdeauna căutătorii după adevăr. Ce privilegiu și ce responsabilitate avem să-i ajutăm pe cei ce caută adevărul! Educația creștină îi îndrumă pe oameni spre aceste răspunsuri, așa cum se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu.

5. Cum ar putea să se aplice în școlile și în bisericile noastre ceea ce scria Pavel în textele de mai jos?

1 Tesaloniceni 2:6-8

Înțelegerea biblică despre biserică este mai relevantă ca oricând acum, când ne confruntăm cu dezintegrarea principiului de comunitate în societate. În Matei 18:20 citim: „Căci, acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” Viziunea Noului Testament despre biserică și comunitate s-a conturat în primul rând în casele credincioșilor. Acolo, credincioșii s-au întâlnit în grupe mici, rugându-se, cântând, luând Cina Domnului, învățând și împărtășind cuvintele lui Isus unul cu altul.

Aceste grupe de închinare au devenit și primele școli-biserică – erau locul în care noilor membri li se făcea cunoștință cu noua viață în Isus. Scrierile lui Pavel, de exemplu: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre” (Romani 12:2), sugerează că biserica a luat foarte în serios lucrarea de educație. Primii creștini au descoperit în scurt timp că Evanghelia poate fi trăită cel mai bine în comunitate. În cadrul comunității avem un motiv pentru a cânta cu voce tare, a ne ruga mai stăruitor și a fi mai grijulii și mai miloși. Când îi auzim pe alții vorbind despre bunătatea lui Dumnezeu, înțelegem cât de bun a fost El cu noi; când auzim despre luptele și durerile celui alt, ne dăm seama de vindecarea adusă de Dumnezeu în viața fiecăruia dintre noi și simțim o dorință reînnoită de a fi cei prin care El oferă har și vindecare.

În pasajul de azi, Pavel afirmă că Evanghelia este totul: puterea crucii, învierea Domnului, făgăduința revenirii Sale. Nu există nicio altă veste mai bună în toată lumea, iar Pavel și-a trăit viața dedicându-se total lucrării de a-L vesti cu toată integritatea și dăruirea numai pe Isus, de a vorbi despre viața Sa. Totuși, el sugerează că mesajul Evangheliei poate fi cel mai bine înțeles și trăit printr-o viață de părtășie unii cu alții. Nu trebuie să uităm niciodată că oamenii se uită atent să vadă dacă viața noastră ilustrează mesajul harului care se găsește în Biblie.

Gândește-te la viața ta și întreabă-te: Ce fel de mărturie sunt pentru cei din jurul meu?

„Hristos nu a răspuns speranței celor care doreau o măreție lumească. În Predica de pe Munte, El a căutat să îndrepte ce se stricase printr-o greșită educație și să le dea ascultătorilor Săi o dreaptă concepție despre Împărăția și despre caracterul Său. Dar El n-a atacat direct rătăcirile oamenilor. El a văzut mizeria lumii adusă de păcat, dar nu le-a pus în față o descriere vie a stării lor de nelegiuire. I-a învățat lucruri nemărginit mai bune decât acelea pe care le cunoscuseră. Fără a combate ideile lor despre Împărăția lui Dumnezeu, El le-a făcut cunoscute condițiile intrării în această Împărăție, lăsându-i pe ei să tragă concluziile cu privire la natura ei. Adevărurile pe care El le-a învățat nu sunt de mai mică însemnătate pentru noi decât pentru mulțimea care-L urma pe Isus. Nu mai puțin ca ei, noi trebuie să învățăm principiile fundamentale ale Împărăției lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 299

Studiu la rând:**Ieremia 19–25*****Evanghelizare, subcapitolul „Ajutorul acordat noilor credincioși pentru a câștiga suflete”***

1. Despre ce practică a poporului spune Domnul că nu-l trecuse prin minte?

2. Pe cine era poporul îndemnat să nu-l plângă și pe cine să-l plângă?

3. Ce nume avea să i se dea Odraslei lui David?

4. Pe cine și de ce i-a trimis Domnul „dis-de-diminează”?

5. Care este „tratamentul” cel mai bun pe care îl poate oferi biserica pentru cei nou-converțiți?

I. Privire generală

Acest studiu începe cu ceea ce ar trebui să înceapă educația: cu valoarea elevului în lumina crucii. Educația oferită de biserică și de departamentele ei trebuie să pătrundă și să se ridice deasupra oricăror tendințe culturale care se află în opoziție cu Împărăția lui Dumnezeu.

Și totuși, noi trăim într-o rețea de viziuni competitive și de curente culturale care îi bombardează în mod continuu pe copii și pe adulți deopotrivă. Această ciocnire îi determină pe mulți căutători ai adevărului, tineri și bătrâni, să se îndoiască și să ridice întrebări, iar bisericile locale ar trebui să creeze ocazia pentru ca aceste întrebări să primească răspuns. Chiar dacă biserica vorbește despre confuzia, întunericul moral sau disperarea chinuitoare a lumii, dacă răspunsurile noastre conțin adevărul pe care l-am învățat de la Isus, atunci vom împlini însărcinarea încredințată de El, de a fi sare și lumină în această lume (vezi Matei 5:13-16).

După ce ne-am gândit la toate aceste aspirații glorioase de a răspândi adevărul lui Dumnezeu pe planetă, este important să ne aducem aminte de lucrurile simple care pot susține sau distruge misiunea noastră.

II. Comentariu

Amintiri și un proverb

Cuvântul *biserică* poate evoca lucruri radical diferite în mintea oamenilor, care sunt diferiți. Gândește-te la zilele când mergeai la școală. Te năpădesc amintiri legate de aritmetică, geografie și științe? Probabil că nu, și aceasta este o ironie, deoarece pentru acestea am fost trimiși la școală. Probabil că, mai degrabă, ne vin în minte imaginile prietenilor, ale celor care nu ne erau prieteni, ale profesorilor și experiențele variate pe care le-am avut cu ei.

Cam așa este și biserica. În mod ideal, ea este destinată să fie un loc al închinării, al ascultării și al primirii Evangheliei, al studiului Scripturilor, al organizării eforturilor noastre în vederea câștigării de suflete și al părtășiei unii cu alții, ca frați și surori în familia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ea devine pentru mulți locul în care simțăminte lor sunt rănite, locul unor dezbateri doctrinare neînsemnate și al bârfei. Latura socială eclipsează deseori toate celelalte funcții pe care ar trebui să le împlinească biserica. Mulți încetează să mai vină, pur și simplu, din cauză că dinamica socială complexă și dureroasă (uneori creată doar de unul sau doi oameni) face practic imposibile închinarea și bucuria de a sta netulburați în prezența Domnului. Așadar, care este soluția?

Există multe abordări posibile pentru a răspunde la această întrebare și, bineînțeles, cărțile scrise despre „cum să faci să funcționeze o biserică” sunt

numeroase. Totuși, studiul scoate la lumină o idee foarte simplă care este extrem de folositoare dacă este implementată. În esență, ideea este următoarea: *Ce valoare sau efect are lumina adevărului pe care o deținem ca biserică, dacă nu am învățat cum să fim buni unii cu alții?* Aceasta este o premisă obligatorie pentru ca biserica să funcționeze cu adevărat ca biserică. Ea reflectă proverbul indian care spune: „Nu are niciun sens să-i dai unui om să miroasă un trandafir după ce i-ai tăiat nasul.” Isus este floarea cu cel mai dulce parfum care există, dar, dacă lipsa noastră de bunătate față de ceilalți i-a rănit („le-a tăiat nasul”), le va fi foarte greu să-L prețuiască pe Isus pe care vrem li-L vestim. În studiu se folosește parabola samariteanului (Luca 10:30-37) pentru a evidenția acest principiu al bunătații care este necesar și fundamental în educația creștină.

Să ne gândim acum la o relatare biblică în care se subliniază aceași idee, dar dintr-un alt punct de vedere – relatarea despre sclava „care avea un duh de ghicire” (Faptele 16:16). Arunca ea o tiradă de blesteme și minciuni? Mesajul ei era: „Oamenii aceștia [Pavel și Sila] sunt robii Dumnezeului celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii” (vers. 17). În cele din urmă, Pavel s-a săturat să o asculte strigând așa și i-a poruncit duhului rău să iasă din ea. Dar de ce a oprit-o dacă ea îi susținea pe evangheliști și mesajul lor? *Pentru că un mesaj bun asociat cu un duh rău ajută mai degrabă cauza lui Satana decât cauza lui Dumnezeu.* Iată de ce a fi buni și plini de har unii cu alții în biserică este mai important decât un sfat banal. Adesea, oamenii acceptă sau resping adevărurile soliei unei biserici pe baza modului în care sunt tratați de membri. Bineînțeles, ne place să credem că noii membri au devenit adventiști datorită logicii impecabile a doctrinei noastre, dar adevărul este că, dacă atunci când au venit la biserică, nimeni nu le-ar fi adresat un cuvânt bun, s-ar fi putut ca ei să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă niciodată.

Unii ar putea protesta, zicând: „Cum rămâne cu rolul Duhului Sfânt în procesul convertirii și al păstrării unui membru? Nu cumva direcția în care se îndreaptă discuția aceasta reduce importanța rolului Duhului Sfânt?” Lucrarea Duhului Sfânt este foarte ușor de identificat cu daruri precum darul profeției, al înțelepciunii, al cunoașterii și al învățării (1 Corinteni 12:8-10; 12:28) – elemente necesare pentru o bună educație. Aceste înzestrări orientate spre lucrare sunt foarte importante în biserică, dar influența lor poate fi diminuată fără darurile relaționale ale Duhului Sfânt, cum ar fi darul ajutorării (1 Corinteni 12:28), al slujirii, al milosteniei și al îmbărbătării (Romani 12:7,8), alături de toată suita de roade ale Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftei (Galateni 5:22,23). În final, Pavel încheie ambele liste de daruri spirituale

(Romani 12 și 1 Corinteni 12) cu „o cale nespus mai bună”, calea dragostei (1 Corinteni 12:31; 13:1). Pavel ne explică mai clar în Romani 12:10, încurajându-ne astfel: „lubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.”

A ne iubi unii pe alții a devenit un refren atât de obișnuit în cercurile creștine, încât, uneori, dovedirea acestui principiu riscă să devină învechită și superficială, prin niște membri care se străduiesc să arate iubire, dar aceasta nu trece dincolo de serviciile divine din Sabat. Putem noi să *arătăm* dragoste dacă nu este dovedită și bunătatea în același timp? Pentru ca biserica să fie un loc al învățării și al creșterii nu e nevoie doar de pastori competenți și plini de Duhul Sfânt, ci și de bunătatea și de dragostea unor membri plini de Duhul Sfânt.

Statistici

O anumită statistică ce derivă din evangheliile și din cartea Faptele apostolilor are potențialul de a schimba radical modul în care ne vedem pe noi înșine în relație cu Hristos. Această schimbare în relație este relevantă și pentru educație. În primul rând, să dăm câteva definiții. Dacă vei căuta cuvântul *creștin* în oricare dicționar, prima definiție va fi ceva de genul: persoană care crede în Isus și/sau în învățăturile Sale. Termenul *creștin* are rolul de a arăta afilierea religioasă. Cartea Faptele apostolilor ne spune că urmașilor lui Isus li s-a dat prima dată numele de creștini în Antiohia (Faptele 11:26), deci nu și-au luat ei acest nume.

Termenul *creștin* apare de trei ori în Biblie (Faptele 11:26; 26:28; 1 Petru 4:16).

Însă, în ziua de azi, titlul acesta este practic termenul exclusiv și universal folosit pentru a desemna un adept al creștinismului. Așadar, cum erau numiți creștinii înainte de denumirea dată lor în Antiohia? Statistica de mai jos răspunde la întrebare și arată și contrastul cu primul termen: cuvântul *ucenic* apare de 256 de ori în Biblie.

De obicei, când cineva spune că este creștin evocă ideea de aderare la un set de convingeri. Dar cum ar fi dacă ne-am considera ucenici? Ucenicii sunt elevi, oameni care învață prin practică, învățăcei. Bineînțeles, ei cred ce au fost învățați, dar mai mult decât atât, ei își însușesc abilitățile maestrului lor ca să poată face și ei la fel. Ei fac din meseria pe care o practicau maeștrii lor cariera vieții lor. Și, când maestrul moare, ucenicii lui sunt cei mai potriviți să facă reclamă la idealurile și activitățile cărora maestrul lor și-a dedicat viața.

După cum tot ce cunoaștem despre Socrate vine prin intermediul discipolului său, Platon, lumea are dreptul să tragă concluzii despre Isus uitându-se la viața ucenicilor Săi: voi și eu. De asemenea, este o greșeală să crezi că termenul

„ucenic” (în greacă, *mathetes*: om care învață, elev) este rezervat doar celor doisprezece de la început. În cea de-a doua carte a sa, când a scris despre convertirile în masă, Luca a vorbit despre numărul crescând de „ucenici” (Faptele 6:1,7). Anania, Tabita și Timotei sunt numiți ucenici (Faptele 9:10,36; 16:1). Referirea la toți acești creștini ca la ucenici este pur și simplu o recunoaștere a supunerii lor față de Învățătorul care le-a poruncit: „Duceți-vă în toată lumea și faceți ucenici” (Matei 28:19).

III. Aplicație

Biserica a fost numită și un spital pentru cei răniți spiritual. Aceasta este o metaforă mult mai obișnuită decât cea conform căreia biserica este o universitate pentru cei care pier în ignoranță și întuneric spiritual, o universitate în care suntem cu toții chemați să ne înscriem ca niște cercetători pe viață care învață de la Isus din Nazaret, Marele Învățător. Dar cele două metafore – spital și universitate – trebuie luate împreună pentru a oferi înțelegerea cea mai bună a cuvântului *biserică*. Și anume, vindecarea noastră spirituală ar trebui cuplată cu o educație religioasă care ne instruește să fim ucenici.

De discutat:

1. Avem fiecare o relație personală cu Dumnezeu, o viață devoțională, participăm la Școala de Sabat și la serviciul divin. Totuși, dacă suntem onești, cu trecerea anilor, pare că totul începe să se repete și fiorul pe care l-am avut la început în experiența noastră de creștini adventiști începe să se atenueze. Care sunt căile de a ne spori educația creștină personală? Cum putem să introducem un suflu nou în rutina obișnuită de învățare în biserică?

2. Când mergem într-o biserică nouă, primul lucru pe care îl observăm nu este cât de frumoasă a fost predica sau cât de gustoasă a fost masa comună. Luăm pulsul bisericii: a fost o biserică rece sau oamenii au fost prietenoși? Partea delicată este că, dacă e biserica mea, pot să petrec un timp minunat de părtășie cu o parte dintre prieteni, să studiem, să vorbim și să râdem împreună. Biserica este fierbinte, nu-i așa? Pentru mine, da, dar nu și pentru un vizitator sau pentru cel singur care se uită la toată această camaraderie strânsă și se simte nedorit. Membrii bisericii trebuie să-și ia un răgaz pentru a evalua ce se întâmplă în jurul lor și a-i căuta pe cei care „se usucă” pe margine. Care sunt strategiile care îi protejează pe oameni de simțământul că sunt lăsați în afara familiei lui Dumnezeu?